

Kwotę, przypadającą z powyższego tytułu do zapłaty, winny osoby, wymienione w ustępie pierwszym, obliczyć i płać do właściwej kasy skarbowej w czterech ratach kwartalnych, a to do 5 marca, do 5 czerwca, do 5 września i do 5 grudnia każdego roku. Przy uiszczeniu pierwszej raty kwartalnej należy przedłożyć kasie skarbowej obliczenie różnicy przy dołączeniu wykazu wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od poszczególnych służbowców, oraz potrąceń, dokonanych tytułem podatku.

Obliczenie to oraz wykaz, po uwidocznieniu przyjętej tytułem pierwszej raty kwartalnej sumy, tudzież daty przyjęcia, kasa skarbowa przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

DZIAŁ III.

Art. 46.

Upoważnia się Ministra Skarbu do zezwolenia związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 66 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), posiadającym na mocy art. 68 te same prawa rewizji, na składanie zeznań o dochodzie, wyjaśnien i odwołań w imieniu spółdzielni, do tych związków należących, oraz na uiszczanie podatku dochodowego, przypadającego od spółdzielni związkowych.

Art. 47.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 48.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1925 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej.

716.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1934 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Na podstawie art. 211 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) ogłaszam jednolity tekst ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r.

Nr. 17, poz. 110), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

1) ustawą z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 16 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 495);

2) ustawą z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884);

3) ustawą z dnia 18 marca 1932 r. karną skarbową (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355);

4) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. o ustanowieniu urzędu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 480);

5) ustawą z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);

6) ustawą z dnia 28 marca 1933 r. o biurach pisania podań oraz o zakazie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 269);

7) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 780);

8) Ordynacją Podatkową z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346);

9) ustawą Sejmu Śląskiego z dnia 16 maja 1934 r. (Dz. U. Śl. Nr. 13),

oraz z nową numeracją artykułów.
Podany w załączniku tekst ustawy obowiązujący od dnia 1 października 1934 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do obwieszczenia Min. Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (poz. 716).

U S T A W A

z dnia 15 lipca 1925 r.

o państwowym podatku przemysłowym.

Rozdział I

PRZEPISY OGÓLNE.

Przedmiot podatku.

Art. 1.

Państwowemu podatku przemysłowemu podlegają:

- a) handlowe, przemysłowe i inne na zysk obliczone przedsiębiorstwa;
- b) zajęcia przemysłowe, wymienione w taryfie załączonej do art. 23, i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, wyszczególnione w art. 9.

Wyjątki.**Art. 2.**

Państwowemu podatkowi przemysłowemu nie podlegają:

1) gospodarstwa rolne i leśne oraz związane z nimi: hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodnictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne;

opłacają jednak podatek:

- a) gorzelnie, browary, krochmalnie, cukrownie, destylarnie drzewa i inne tym podobne zakłady przemysłowe, przerabiające chociażby tylko produkty miejscowego gospodarstwa,
- b) przemysłowe mleczarstwo, ogrodnictwo, sadownictwo i rybołówstwo, prowadzone zawodowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa,
- c) wyręby leśne, dokonywane przez właścicieli obszarów leśnych nawet na ich własny rachunek, w tych wypadkach, gdy właścicielami takich obszarów są spółki o charakterze przemysłowym lub handlowym lub osoby, które kodeks handlowy za handlujące uznaje;

2) sprzedaż i dostawa wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego oraz własnego gospodarstwa leśnego, dokonywana bez utrzymywania w tym celu osobnych zakładów handlowych i oddzielnych składów poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów;

3) eksploataowanie w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów: pokładów torfu, piasku, wapna, kamieni, kredy, fosforytów i t. p. wyłącznie na potrzeby własnego gospodarstwa, oraz połączone z eksploatacją cegielnie, piece wapienne i tym podobne zakłady, znajdujące się w obrębie wyżej oznaczonych gruntów, a zaspakajające również tylko potrzeby własnego gospodarstwa;

4) młyny i tartaki, znajdujące się w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów, a zaspakajające wyłącznie potrzeby gospodarcze właścicieli, względnie dzierżawców tych gruntów.

Zwolnienia.**Art. 3.**

Od państwowego podatku przemysłowego są zwolnione:

1) wszelkie przedsiębiorstwa, prowadzone przez Państwo na podstawie praw zwierzchniczych, prawa monopolu lub wyłącznie na potrzeby administracji państwowej;

2) państwowe koleje żelazne oraz koleje prywatne, będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, łącznie ze wszystkimi urządzeniami, służącymi do zaspakajania własnych potrzeb kolei;

3) przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, prowadzone przez związki samorządowe we własnym zarządzie i na własny rachunek, oraz utrzymy-

wane przez te związki lombardy i kasy pożyczkowe i oszczędności, których działalność ogranicza się do przyjmowania wkładów i udzielania pożyczek oraz do sprzedaży państwowych papierów wartościowych i pupilarnych papierów banków państwowych;

4) kasy pomocy (emerytalne, oszczędnościowo-pożyczkowe, pogrzebowe i t. p.) pracowników instytucji państwowych, samorządowych i społecznych, pracowników handlowych, przemysłowych i rolnych, tudzież inteligencji zawodowej;

5) związki pracownicze, mające na celu dostarczanie odpowiedzialnych pracowników;

6) zakłady naukowe tak publiczne, jak i prywatne;

7) zakładane lub utrzymywane przy pomocy Państwa, związków samorządowych lub instytucji społecznych, oświatowych i dobroczynnych, zakłady wychowawcze i poprawcze, przytułki i schroniska noclegowe, biblioteki, czytelnie, muzea, galerie i wystawy, warsztaty szkolne, wzorowe ogrody i sady, mające na celu podniesienie ogrodnictwa i sadownictwa oraz utrzymywane przez stowarzyszenia sportowe i przeznaczone wyłącznie dla członków stowarzyszenia sale gimnastyczne lub szermiercze, boiska, cykłodromy i ślizgawki;

8) nieobliczone na zysk stałe i ruchome przedsiębiorstwa kinematograficzne, prowadzone we własnym zarządzie i na własny rachunek przez instytucje państwowe, samorządowe i społeczne w celach oświatowo - kulturalnych;

9) teatry państwowe i samorządowe, o ile nie są oddane w dzierżawę;

10) urządzone w celach filantropijnych i oświatowo - kulturalnych widowiska, zabawy, kiermasze i t. p.;

11) przemysł ludowy i rzemiosła, wykonywane ubocznie przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych bez obcych sił pomocniczych;

12) odnajmowanie pokoiów umeblowanych i utrzymywanie stołowni, lecz bez sprzedaży napoiów wysokowych, jeżeli ilość odnajmowanych pokoiów nie przekracza dwóch, a ilość stołowników dziesięciu;

13) operacje kredytu długoterminowego;

14) transakcje kupna - sprzedaży wszelkiego rodzaju zbóż i innych ziemiopłodów, dokonywane na giełdach krajowych, a udowodnione prawidłowo księgami handlowymi i kartami umów giełdowych, spisaniem przez przysięgłych maklerów giełdowych;

15) obroty z eksportu węgla i wszelkiego rodzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów, dokonanego bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem wspólnych biur sprzedaży, oraz transakcje z firmami zagranicznymi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, pod warunkiem udowodnienia tych obrotów prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi; niniejsze zwolnienie dotyczy jedynie podatku przemysłowego od obrotu. W wypadkach wątpliwych władze skarbowe ustalają, czy dany artykuł należy zaliczyć do surowców lub półfabrykatów, albo gotowych wyrobów na zasadzie uprzedniej opinii właściwych izb przemysłowo - handlowych;

16) przewóz podróźnych przez przedsiębiorstwa żeglugi morskiej.

Urząd skarbowy może wyjątkowo zwolnić od podatku przemysłowego od obrotu ubogich płatników, których podatek nie przenosi kwoty rocznej 100 zł.

Podstawa opodatkowania.

Art. 4.

Za podstawę do obliczania podatku przemysłowego dla wszystkich przedsiębiorstw i zajęć, z wyjątkiem wymienionych w art. 8, służy obrót, osiągnięty przez przedsiębiorstwo, względnie zajęcie (art. 1), w każdym roku podatkowym.

Rokiem podatkowym jest bieżący rok kalendarzowy.

Art. 5.

Za obrót, podlegający opodatkowaniu, uważa się:

1) w przedsiębiorstwach handlu towarowego, względnie skupu zawodowego w celu odprzedaży wewnątrz Państwa — sumę przychodu brutto za towary: sprzedane za gotówkę, wymienione lub sprzedane na kredyt, łącznie z przychodem brutto, uzyskanym z handlu na jarmarkach, względnie targach, oraz z wykonania dostaw, w przedsiębiorstwach zaś skupu zawodowego, prowadzonego celem wywozu zagranicę — wartość wywiezionych towarów;

2) w instytucjach kredytu krótkoterminowego, jako też w domach bankowych i kantorach wymiany — sumę pobranych i należnych procentów, prowizji, komisowego, tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia oraz zysk brutto z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi, tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi;

3) w instytucjach ubezpieczeniowych:

A) w instytucjach, nie opartych na wzajemności:

- a) całkowitą sumę pobranych składek od ubezpieczeń rzeczowych;
- b) 1/10 część pobranych składek od ubezpieczeń na życie i od wypadków;
- c) od ubezpieczeń pośrednich (reasekuracji) w działach rzeczowych 1/4 część pobranych składek, a w działach ubezpieczeń na życie i od wypadków 1/40 część pobranych składek;

B) w instytucjach, opartych na wzajemności, a ograniczających swoją działalność w ubezpieczeniach bezpośrednich tylko do swoich członków — połowę składek, wymienionych pod lit. A), a), b) i c); nie wlicza się do obrotu składek na rzecz straży ogniowych;

4) dla robót i dostaw, wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa, — sumę przychodu brutto za roboty, względnie dostawy;

5) w przedsiębiorstwach komisowych, pośrednictwa handlowego, w przedsiębiorstwach ekspedycyjnych oraz w przedsiębiorstwach przewozowych i komunikacyjnych — sumę prowizji, komisowego oraz wszelkich innych wynagrodzeń za wykonane świadczenia i usługi.

Za komisowe w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się działające we własnym imieniu i na rachunek osób trzecich przedsiębiorstwa sprzedaży, które prowadzą prawidłowe księgi handlowe i udowodnią stosunek komisowego oraz wysokość wynagrodzenia komisowego umową lub korespondencją, w przeciwnym razie winny być traktowane jako działające na rachunek własny.

W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych, wypadkach służy Ministrowi Skarbu prawo zwalniania komisantów od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, o ile stosunek komisowy i obrót wynika z prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych komitenta.

Stosunek komisowego nie zachodzi, jeżeli sprzedawca, działając na rachunek osób trzecich, otrzymuje dla siebie, niezależnie od umówionego wynagrodzenia komisowego lub zamiast wynagrodzenia, różnicę lub większą część różnicy między ceną, istotnie osiągniętą przy sprzedaży, a ceną, ustaloną w umowie na rzecz komitenta.

Przedsiębiorstwa komisowe, działające na rachunek osób, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego, w zależności od charakteru sprzedaży.

Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania do komisowej sprzedaży zboża, dokonywanej na rachunek producentów rolnych.

Za pośrednictwo handlowe w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się działanie przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych w imieniu i na rachunek osób trzecich.

Przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, posiadające towary osób trzecich w konsygnacji i działające w imieniu i na rachunek osób trzecich, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy od sprzedaży powyższych towarów, opłacają podatek od pełnego obrotu w zależności od charakteru sprzedaży.

Inkasowanie należności za towar przez przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, nie stanowi przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

Określenie wysokości prowizji w formie skali ruchomej, prowadzenie handlu jednocześnie na rachunek własny i cudzy nie stanowią przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

Przepisy ust. piątego i ósmego niniejszego punktu nie dotyczą przedsiębiorstw komisowych i zajęć pośrednictwa handlowego, o ile przedmiotem ich obrotu są surowce lub półfabrykaty niezbędne dla rozwoju rolnictwa lub przemysłu krajowego. Wykaz takich towarów ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych;

6) we wszystkich innych przedsiębiorstwach handlowych — sumę przychodu brutto;

7) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wydobywających lub przetwarzających surowce, albo

produkcujących wyroby z wydobytych lub zakupionych na własny rachunek materiałów — sumę przychodu brutto za surowce, półfabrykaty i gotowe wyroby, tak sprzedane za gotówkę, jak i wymienione lub sprzedane na kredyt, oraz użyte do wykonania umów o roboty i dostawy, łącznie z przychodem brutto, uzyskanym ze sprzedaży na jarmarkach, względnie targach;

8) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wytwarzających wyroby z cudzych materiałów — zarobek brutto, t. j. całkowitą sumę wynagrodzenia, pobranego za przerób;

9) we wszystkich innych przedsiębiorstwach przemysłowych, nie wymienionych powyżej — sumę przychodu brutto;

10) dla zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych — zarobek brutto.

Obrotów wewnętrznych przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, t. j. wydania jakiegokolwiek artykułu z jednego oddziału, czy też z jednego zakładu, względnie przedsiębiorstwa do drugiego, należącego do tego samego przedsiębiorcy, nie uważa się za obrót.

Nie dolicza się do obrotu przedsiębiorstw przemysłowych wszelkich podatków konsumcyjnych, pobieranych od towarów, produkowanych przez te przedsiębiorstwa. Również nie dolicza się do obrotu podatku od widowisk i podatku hotelowego (ust. 4 lit. b art. 7 i art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r.; Dz. U. R. P. Nr. 106 z r. 1932, poz. 884), opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 171) oraz wszelkich innych podatków, które mogą obciążać obrót.

Wyłącza się z podstaw opodatkowania po udowodnieniu prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi koszty przewozu i ubezpieczenia towaru, wyłożone za nabywcę, zwroty towarów, bonifikacje i skonta oraz odsetki prolongacyjne przy transakcjach kredytowych.

Forma i wysokość podatku.

Art. 6.

Podatek przemysłowy pobiera się od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć z wyjątkiem wymienionych w art. 8 i 9:

- a) w formie świadectw przemysłowych,
- b) w postaci podatku od obrotu.

Art. 7.

Stawka podatku od obrotu wynosi:

A) od 1 stycznia 1932 r.:

- 1) a) 0,5% od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a uzyskanych przez przedsiębiorstwa handlowe ze sprzedaży hurtowej oraz z dostaw dla instytucji państwowych i samorządowych, przez przedsiębiorstwa skupu zawodowego kategorii I, II i III świadectw przemysłowych (część II lit. A p. II załącznika do art. 23 ustawy), jak również przez sa-

moistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw, pod warunkiem prowadzenia przez wymienione wyżej przedsiębiorstwa prawidłowych ksiąg handlowych;

1) b) 0,5% od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a uzyskanych przez przedsiębiorstwa skupu zawodowego kategorii IV świadectw przemysłowych (część II lit. A p. II załącznika do art. 23 ustawy);

2) 0,5% od obrotów, osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe wydawnictwa książek, drukowanych na obszarze obowiązywania niniejszej ustawy;

3) 1% od obrotów, wymienionych w p. 1 i 7 art. 5, a dokonanych artykułami spożywcami pierwszej potrzeby przy detalicznej i drobnej sprzedaży z przedsiębiorstwa handlowego, jak również z pracowni rzemieślniczej, której właściciel posiada kartę rzemieślniczą, względnie z zakładu handlowego, należącego do właściciela pracowni rzemieślniczej i obsługującego tę pracownię;

4) 1,5% od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a uzyskanych ze sprzedaży przez przedsiębiorstwa prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem sprzedaży hurtowej w rozumieniu niniejszego artykułu;

5) 4% od obrotów przedsiębiorstw komisowych i pośrednictwa handlowego oraz pośredników handlowych (kat. II b. zajęć przemysłowych, część III lit. D zał. do art. 23);

6) 1% od obrotów, wymienionych w p. 2 art. 5, osiągniętych przez przedsiębiorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem zysków brutto z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi;

7) 1% od obrotów przedsiębiorstw budowlanych (art. 5 p. 7) oraz samoistnych przedsiębiorstw robót (art. 5 p. 4), uzyskanych przy budowie domów mieszkalnych, pod warunkiem prowadzenia przez odnośne przedsiębiorstwa prawidłowych ksiąg handlowych;

8) 1% od obrotów, określonych w p. 7 art. 5, a osiągniętych przez młyny oraz olejarnie, prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

9) 1% od obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe ze sprzedaży wydobytych surowców, lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwom przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nie opłacającym tego podatku w myśl niniejszej ustawy, z wyjątkiem artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa przemysłowego, tudzież remonty, które określi rozporządzenie Ministra Skarbu;

10) 1,5% od obrotów, wymienionych w p. 7 i 8 art. 5, a osiągniętych przez pracowni rzemieślnicze, których właściciele posiadają karty rzemieślnicze;

11) 1,5% od obrotów przedsiębiorstw ekspedycyjnych i przewozowych (art. 5 p. 5);

B) od 1 stycznia 1933 r.:

1) 0,75% od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a osiągniętych ze sprzedaży przez przedsię-

biorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem sprzedaży hurtowej w rozumieniu niniejszego artykułu;

2) 1% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5 oraz w p. 4 art. 5, o ile chodzi o obroty, osiągnięte przez samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;

3) 1% od obrotów, wymienionych w p. 7 i 8 art. 5, a osiągniętych przez pracownie rzemieślnicze, których właściciele posiadają karty rzemieślnicze;

C) od 1 stycznia 1934 r.:

1,75% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorii I do IV świadectw;

D) od 1 stycznia 1935 r.:

1,50% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorii I do IV świadectw;

E) od 1 stycznia 1936 r.:

1,25% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorii I do IV świadectw;

F) od 1 stycznia 1937 r.:

1% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorii I do IV świadectw;

G) 2% od pozostałych obrotów, podlegających opodatkowaniu.

H) Począwszy od 1 stycznia 1934 r. stopa podatków od obrotów, o których mowa w lit. A p. 9 niniejszego artykułu, będzie wynosiła połowę każdorazem obowiązującej stopy podatków od obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5 niniejszej ustawy.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń przyspieszyć terminy wprowadzenia w życie znizowanych stawek podatkowych, określonych w punktach: C), D), E) i F) oraz obniżyć najwyżej do 1% stawkę, określoną w punkcie G).

Ulgowe stawki podatkowe będą stosowane wyłącznie do obrotów przedsiębiorstw handlowych, uzyskanych ze sprzedaży towarów bez przerobu. Nie uważa się jednak za przerób nabytego towaru czynności przygotowawczych, dokonywanych w przedsiębiorstwach handlowych przed skutecznym sprzedażą, zgodnie z istniejącymi zwyczajami. Na wypadek wątpliwości, czy dana czynność odpowiada zwyczajom handlowym, zasięga władza po-

datkowa opinii właściwej izby przemysłowo-handlowej. Obroty przedsiębiorstw handlowych, uzyskane ze sprzedaży towarów po ich przerobieniu w obcych przedsiębiorstwach przemysłowych, opłacają stawkę 2% do dnia 31 grudnia 1933 r., a po tym okresie stawki, określone pod literami C), D), E) i F) niniejszego artykułu.

Do obrotów, osiągniętych ze sprzedaży, dokonanych bezpośrednio z samego zakładu przemysłowego, czy też z zakładów handlowych, należących do właściciela przedsiębiorstwa przemysłowego i obsługujących zakład przemysłowy, nie mogą być stosowane stawki podatkowe, przewidziane dla przedsiębiorstw handlowych, o ile obroty te dotyczą towarów, wyprodukowanych przez to samo przedsiębiorstwo przemysłowe. Przepis niniejszy nie ma zastosowania w wypadkach, przewidzianych w p. A) 3) niniejszego artykułu.

Za sprzedaż hurtową, podlegającą ulgowej stawce podatkowej, uważa się zbyt wszelkiego rodzaju towarów przez przedsiębiorstwo handlowe kupcom i przemysłowcom, kółkom rolniczym i producentom rolnym, oraz przedsiębiorstwom państwowym i samorządowym, tudzież instytucjom ubezpieczeń społecznych celem odprzedaży lub produkcji, a jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa komunikacyjne, także celem eksploatacji, w innych zaś wypadkach — w ładunkach lub ilościach wagonowych.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych i po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych ustali w rozporządzeniu wykaz artykułów spożywczych pierwszej potrzeby.

Art. 8.

Państwowy podatek przemysłowy tylko w formie, określonej w art. 6 lit. a), opłacają:

1) przedsiębiorstwa handlu wędrownego (art. 19);
2) przedsiębiorstwa handlu jarmarcznego (art. 20);

3) pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie), inspektorzy i agenci towarzystw ubezpieczeniowych, przedsiębiorstw komunikacyjnych, przewozowych, kredytowych, z wyjątkiem pomocników, podróżujących w imieniu lub na rachunek firm, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy;

4) przedsiębiorstwa, prowadzące wydawnictwa dzienników i innych pism periodycznych;

5) pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo, o ile są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny; dla zaliczenia do pracowni i zajęć rzemieślniczych, względnie rękodzielniczych, nieodzowne jest posiadanie karty rzemieślniczej; przepis niniejszy nie ma zastosowania do mydlarstwa, rzeźnictwa oraz wyrębu mięsa.

Art. 9.

Podatek przemysłowy tylko w formie podatku od obrotu (art. 6 lit. b) opłacają samodzielne wolne

zajęcia zawodowe lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów, adwokatów, notariuszy, obrońców sądowych, architektów, inżynierów, innych techników i inne samodzielne wolne zajęcia zawodowe, które ustala w drodze rozporządzeń Minister Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem.

Rozdział II.

SWIADECTWA PRZEMYSŁOWE.

Rejestracja przedsiębiorstw.

Art. 10.

Świadectwa przemysłowe (art. 6 lit. a) winny być wykupione:

- 1) przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe dla każdego przez nie prowadzonego oddzielnego zakładu handlowego, względnie przemysłowego;
- 2) przez każde przedsiębiorstwo na zysk obliczone, a wykonywane bez utrzymywania oddzielnego zakładu;
- 3) dla każdego zajęcia przemysłowego, wymienionego w taryfie, dołączonej do art. 23.

Określenie oddzielnych zakładów i przedsiębiorstw.

Art. 11.

Za oddzielny zakład handlowy uważa się osobne stałe lub ruchome, zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia, względnie kilka pomieszczeń, posiadających bezpośrednio ze sobą połączenie, w których prowadzi się handel towarowy, lub w których dokonywa się innych operacji handlowych, stanowiących według taryfy, załączonej do art. 23, odrębne przedsiębiorstwo.

Art. 12.

Za oddzielny zakład przemysłowy (wytwórnię, pracownię, warsztat, zakład rzemieślniczy) uważa się jedno, względnie kilka, zamkniętych lub otwartych pomieszczeń, bądź położonych w obrębie jednego obejścia, bądź stanowiących jeden jednolity zespół gospodarczy i służących do jednego rodzaju produkcji lub nawet do kilku rodzajów, jeśli stanowią one kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki, tych samych materiałów albo wytworów lub znajdują się w związku, uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

W wypadkach wątpliwych Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu rozstrzyga, czy istnieje jeden jednolity zespół gospodarczy i czy kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki, pozostają w związku uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

Art. 13.

Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się zespół szybów, sztolni, wież wiertniczych i tym

podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego terenu kopalnianego i służących do wydobywania tego samego produktu.

Wydobywanie ubocznych produktów kopalnianych przy prowadzeniu głównej eksploatacji górniczej nie uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo.

Art. 14.

Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, to tego rodzaju zakłady handlowe uważa się za oddzielne w myśl art. 11.

Postanowienie ustępu pierwszego niniejszego artykułu nie dotyczy zakładów hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, o ile te zakłady są utrzymywane przez przedsiębiorstwo przy samym zakładzie przemysłowym lub poza nim, lecz w obrębie miejscowości, będącej jego siedzibą, lub w miejscowości, będącej poza jego siedzibą, o ile jest to jedyny hurtowy zakład sprzedaży poza siedzibą zakładu przemysłowego.

Detaliczna i drobna sprzedaż produktów własnego wyrobu dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa.

Art. 15.

Za oddzielne przedsiębiorstwo uważa się każdy wyrąb lasu wraz z pierwiastkową obróbką drzewa, dokonywany w obrębie jednej lub kilku graniczących ze sobą parcel leśnych.

Art. 16.

Za oddzielny zakład w przedsiębiorstwach żeglugi uważa się każdy statek.

Art. 17.

Za oddzielne przedsiębiorstwo kolei żelaznych uważa się cały zespół urządzeń na liniach kolejowych, objętych jedną koncesją.

Art. 18.

Oddzielne przedsiębiorstwo stanowi wykonywanie każdej poszczegółnej umowy o dokonanie robót lub dostaw, jako też każdej poszczegółnej umowy o dzierżawę od Państwa lub od związku samorządowego prawa poboru specjalnych opłat (targowej, mostowej, rogałkowej i t. p.).

Nie uważa się jednak za oddzielne przedsiębiorstwo wykonywania umów:

- a) przez przedsiębiorstwa przemysłowe o dostawie wyrobów ich własnej fabrykacji;
- b) przez przedsiębiorstwa przewozowe i komunikacyjne — o przewóz ładunków;
- c) przez przedsiębiorstwa handlu towarowego — o dostawy towarów, stanowiących przedmiot ich własnego handlu, o ile cena swia-

dektwa, nabytego na prowadzenie handlu towarowego, odpowiada cenie świadectwa, które należałoby wykupić na samoistną dostawę;

- d) przez przedsiębiorstwa budowlane i biura techniczne — o prowadzenie robót, wchodzących w zakres ich działalności;
- e) przez wszelkie czynności zarobkowe, dokonywane przez wolne zawody poza siedzibą swego biura.

Art. 19.

W handlu wędrownym (domokrażnym) za przedsiębiorstwo uważa się:

- a) dla handlu obnośnego — sprzedaż towarów ze skrzyni, kufra, walizy, kosza i t. p. opakowania, przenoszonego z miejsca na miejsce przez kupca;
- b) dla handlu rozwoźnego — sprzedaż towarów z wozu, łodzi i t. p. pomieszczenia, przewożonego z miejsca na miejsce przy pomocy siły zwierzęcej.

Art. 20.

W handlu jarmarcznym za przedsiębiorstwo, wymagające wykupienia osobnego świadectwa przemysłowego, uważa się sprzedaż na jarmarkach, trwających dłużej niż trzy dni, towarów należących do przedsiębiorstwa, które nie przedstawi dowodu wykupienia świadectwa przemysłowego z tytułu posiadania zakładów, określonych w art. 11, 12, 13 i 15.

Art. 21.

Co do innych rodzajów przedsiębiorstw, nieprzewidzianych w art. 11 do 20, Ministrowi Skarbu przysługuje prawo rozstrzygnięcia, czy te przedsiębiorstwa, względnie ich zakłady, mają być uważane za oddzielne.

Art. 22.

Należące do przedsiębiorstwa oddzielne składy nie podlegają obowiązkowi wykupienia świadectw przemysłowych; na takie składy winny jednak być uzyskane osobne karty rejestracyjne (art. 23).

Za oddzielny skład uważa się jedno lub kilka bezpośrednio ze sobą połączonych pomieszczeń poza obrębem zakładu handlowego lub przemysłowego (art. 11 — 14), należących do jednego przedsiębiorstwa, zamkniętych, albo otwartych, a służących wyłącznie do przechowywania, przesuszania, oczyszczania, sortowania, brakowania, przeładowywania lub pakowania towarów, jak również do przechowywania przez przedsiębiorstwa przemysłowe: zapasowych maszyn, narzędzi, paliwa, surowców i materiałów niezbędnych do produkcji, jako też wyrobów, przez te przedsiębiorstwa wytwarzanych, tudzież zapasów żywności lub odzieży i t. p. produktów do zaopatrywania własnych robotników, o ile to zaopatrywanie nie jest obliczone na zysk przedsiębiorcy i tem samem nie posiada charakteru przedsiębiorstwa handlowego.

W osobną kartę rejestracyjną winien być również zaopatrzony każdy zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, który w myśl art. 14 nie stanowi oddzielnego zakładu handlowego.

Ceny świadectw przemysłowych.

Art. 23.

Ceny świadectw przemysłowych zależą od kategorii, do której przedsiębiorstwo lub zajęcie zostało zaliczone, jak również od klasy miejscowości, w której wykonywa się przedsiębiorstwo lub zajęcie.

Podział miejscowości na klasy, oraz przedsiębiorstw i zajęć na kategorie, tudzież ceny świadectw przemysłowych, zawiera taryfa, załączona do niniejszego artykułu.

Za karty rejestracyjne na oddzielne składy (art. 22 ust. 1 i 3), utrzymywane przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, uiszcza się osobną stałą opłatę w wysokości dziesięciu złotych za każdą kartę.

Art. 24.

W tych wypadkach, gdy w jednym zakładzie handlowym jest prowadzony handel mieszany (np. hurtowy i detaliczny łącznie), lub gdy w jednym zakładzie przemysłowym są wykonywane różne związane z sobą gałęzie fabrykacji, zakład taki winien być zaopatrzony w świadectwo przemysłowe kategorii najwyższej pod względem rodzaju handlu, względnie przemysłu.

Jeżeli zaś dla każdej gałęzi fabrykacji należałoby wykupić świadectwo przemysłowe według ilości robotników, a cena tego świadectwa byłaby niższa od tej, jakaby przypadła według ogólnej ilości robotników, zatrudnionych w zakładzie, to świadectwo należy opłacić według ogólnej ilości robotników, nie przyjmując pod uwagę różnicy fabrykacji.

Art. 25.

Dla przedsiębiorstwa lub zajęcia, wykonywanego w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas, nabywa się świadectwa przemysłowe według ceny, odpowiadającej miejscowości, zaliczonej do najwyższej klasy.

Art. 26.

Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu przysługuje prawo przenoszenia poszczególnych miejscowości z wyższej klasy do niższej lub odwrotnie, jeśli w tych miejscowościach zostanie stwierdzony upadek, względnie rozwój handlu i przemysłu. Rozporządzenia w tym przedmiocie uzyskują moc obowiązującą z dniem 1 stycznia roku następnego po ich ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Ministrowi Skarbu przysługuje również prawo zaliczania do odpowiednich kategorii takich przedsiębiorstw, które nie mogłyby być objęte taryfą, załączoną do art. 23.

Nabywanie świadectw przemysłowych.**Art. 27.**

Świadectwa przemysłowe, tudzież karty rejestracyjne winny być nabywane w miesiącach listopada i grudniu, poprzedzających rok podatkowy.

Cenę świadectwa przemysłowego, względnie opłatę za karty rejestracyjne, uiszcza się w pełnej kwocie za cały rok podatkowy zgóry.

Art. 28.

Dla zakładów handlowych i przemysłowych, dla innych przedsiębiorstw, na zysk obliczonych, tudzież dla osobistych zajęć przemysłowych, które rozpoczynają swą działalność w ciągu roku podatkowego, należy nabyć przed rozpoczęciem działalności: świadectwo roczne (art. 27 ust. 2), o ile działalność rozpoczyna się przed 1 lipca, świadectwo półroczne (za połowę ceny taryfowej), o ile działalność rozpoczyna się dopiero od 1 lipca lub po tym terminie.

Ważność powyższych świadectw upływa w każdym razie z końcem roku podatkowego.

Postanowienia ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu stosuje się również analogicznie do kart rejestracyjnych na składy, powstałe w ciągu roku podatkowego.

Art. 29.

Dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, wykonywanych sezonowo w miejscowościach klimatycznych i leczniczych, mogą być nabywane półroczne świadectwa przemysłowe nawet przed 1 lipca lecz ważność takich świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu.

Ministrowi Skarbu służy prawo zastosowania niniejszego artykułu do przedsiębiorstw o charakterze sezonowym, wykonywanych i w innych miejscowościach.

Art. 30.

Dla robót i dostaw, wykonywanych jako samostne przedsiębiorstwa, nabywa się roczne, względnie półroczne świadectwa przemysłowe, zależnie od tego, w jakim półroczu roku podatkowego rozpoczęto wykonywanie tych przedsiębiorstw.

O ile wykonywanie umowy, roboty, względnie dostawy, trwa dłużej niż jeden rok, należy nabywać corocznie odpowiednio do taryfy świadectwo przemysłowe.

Art. 31.

Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdą w przedsiębiorstwie zmiany, uzasadniające zaliczenie go do wyższej kategorii, lub jeżeli przedsiębiorstwo zostanie przeniesione do miejscowości klasy wyższej, winna nastąpić dopłata do ceny pierwotnie wykupionego świadectwa przemysłowego.

Dopłatę pobiera się: w stosunku rocznym, gdy wspomniane zmiany zajdą przed 1 lipca roku podatkowego, w stosunku zaś półrocznym, o ile zajdą one dopiero, poczynając od 1 lipca tegoż roku.

Art. 32.

Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdzie zmiana co do osoby przedsiębiorcy, lub co do miejsca wykonywania przedsiębiorstwa, to należy o zaszłej zmianie najpóźniej w ciągu miesiąca zawiadomić właściwe władze podatkowe I instancji celem uzyskania odpowiedniej adnotacji na świadectwie, a to pod rygorem jego nieważności.

Adnotacji o zaszłej zmianie w osobie przedsiębiorcy dokonywa się pod warunkiem uiszczenia zaległości podatku przemysłowego, obciążających przedsiębiorstwo.

Postanowienie niniejszego artykułu stosuje się analogicznie do kart rejestracyjnych na oddzielne składy.

Art. 33.

Świadectwa do osobistych zajęć przemysłowych nie mogą być odstępowane innym osobom.

Art. 34.

Świadectwa przemysłowe oraz karty rejestracyjne na oddzielne składy winny być umieszczane w zakładach, względnie w składach na widocznym miejscu i stale się tam znajdować.

Zakłady handlowe i przemysłowe oraz oddzielne składy winny być zaopatrzone w znaki (szyldy), umieszczone w miejscach widocznych.

Art. 35.

W razie zgubienia świadectwa przemysłowego przedsiębiorca jest obowiązany wnieść prośbę o wydanie duplikatu świadectwa do urzędu skarbowego, który zarządza wydanie duplikatu za zwrotem kosztu formularza — po uprzednim zbadaniu sprawy.

Rozdział III.**Zaliczki na podatek od obrotu.****Art. 36.**

Przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii i przedsiębiorstwa przemysłowe pierwszych pięciu kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i inne przedsiębiorstwa, które na zasadzie swych statutów lub specjalnych przepisów są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom, winny po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, najpóźniej do dnia 15 następnego miesiąca wpłacić do kasy skarbowej zaliczkę na podatek przemysłowy (art. 7), w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym miesiącu.

Inni płatnicy winni wpłacić do kasy skarbowej zaliczkę na podatek w wysokości co najmniej 1/5 kwoty podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy, w następujących terminach: do 15 lipca

za I kwartał, do 15 września — za II kwartał, do 15 listopada — za III kwartał oraz do 15 marca — za IV kwartał. Płatnicy ci jednak mogą wpłacać tę zaliczkę także w terminach miesięcznych w wysokości 1/15 części podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy.

Dowody wpłat, zarówno miesięcznych, jak i kwartalnych, należy w oryginałach lub odpisach dołączyć do zeznania o obrocie.

Przedsiębiorstwa nowopowstałe są obowiązane do kwartalnych wpłat na podstawie rzeczywistego obrotu.

Niewpłacone w terminach wyżej wskazanych kwoty zaliczek uważa się za zaległości podatkowe, podlegające przymusowemu ściąganiu.

Ustalanie obrotów.

Art. 37.

Minister Skarbu władny jest pobierać podatek od drobnych przedsiębiorstw na podstawie przeciętnych norm obrotu bez ustalania sum obrotu w każdym poszczególnym wypadku.

Sposób zryczałtowania podatku, przepisy wymiarowe, poborowe oraz terminy płatności ustala rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych.

Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia od poszczególnych towarów scalonego podatku przemysłowego od wszelkiego rodzaju obrotów (art. 5). Podatek ten będzie pobierany jednorazowo za późniejsze fazy obrotów. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych, określi zgodnie ze stawkami, przewidzianymi w niniejszej ustawie, wysokość scalonego podatku przemysłowego, przepisy wymiarowe, poborowe, terminy płatności scalonego podatku, władze powołane do wymiaru i poboru podatku, osoby obowiązane do płacenia podatku oraz odpowiedzialność za podatek; przy czym w razie poboru tego podatku na granicy lub przez władze celne stawki podatku scalonego muszą być przeliczone na jednostkę wagi lub od sztuki.

Termin uiszczenia podatku.

Art. 38.

Podatek przemysłowy należy płacić do 15-go maja roku, bezpośrednio następującego po roku podatkowym.

Rozdział IV.

Zaległości, zwroty i ulgi.

Art. 39.

W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie wypadkach Ministrowi Skarbu przysługuje prawo całkowitego lub

częściowego zwalniania od podatku, odraczania i rozkładania na raty, jako też częściowego lub całkowitego umarzania zaległych kwot podatku oraz kar pieniężnych, tudzież odsetek za odroczenie i kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, jak również darrowania skutków niedotrzymania wszelkich przewidzianych w niniejszej ustawie terminów. O ile chodzi o stosowanie powyższego przepisu do zarządzeń o charakterze ogólnym, zarządzenia te wydaje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia powyższych uprawnień na izby skarbowe.

Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a odnośnie produktów wiejskich w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w wypadkach stwierdzonej potrzeby gospodarczej służy prawo:

1) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów eksportowych, o ile nie są zwolnione od podatku na mocy art. 3 p. 15 ustawy, oraz wszelkiego rodzaju obrotów komisantów z transakcyj eksportowych w wypadkach, w których pobór tego podatku okazałby się przeszkodą dla rozwoju eksportu;

2) udzielenia eksporterom bonifikacji podatku uiszczanego od obrotów, pochodzących z dostawy części składowych oraz materiałów pomocniczych i innych, użytych do wytworzenia wywiezionych za granicę towarów;

3) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów ze sprzedaży na rachunek osób, nieopłacających podatku przemysłowego (art. 5 p. 5);

4) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku od obrotu, przypadającego w myśl art. 5 p. 5 od prowizyj i innych wynagrodzeń, uzyskanych przez wspólne biura sprzedaży przedsiębiorstw przemysłowych;

5) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku przemysłowego od obrotu transakcyj kupna-sprzedaży, a dokonywanych na towarowych giełdach krajowych, udowodnionych prawidłowymi księgam i kartami umów giełdowych, spisanimi przez przysięgłych maklerów giełdowych;

6) zwalniania przedsiębiorstw żeglugi od podatku przemysłowego od obrotu z tytułu przewozu towarów;

7) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów firm krajowych, osiągniętych z transakcyj, zawartych z firmami, posiadającymi swą siedzibę na terenie W. M. Gdańska;

8) zwracania przy eksporcie podatku uiszczanego jednorazowo w formie scalonej.

Art. 40.

Spółdzielnie, działające na podstawie ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), a należące do związków rewizyjnych w rozumieniu art. 68 i 70 tejże ustawy, jeżeli statutowo i faktycznie działają wyłącznie wśród swych członków lub jeżeli rozszerzają wprawdzie działalność swą i na osoby, nie będące

członkami, lecz przypadające na nieczłonków nadpłaty i zwroty przelewają w całości do funduszków, nie podlegających według ustawy o spółdzielniach lub statutu podziałowi między członkami, korzystając z uig następujących:

1) zwalnia się od podatku przemysłowego spółdzielnie mieszkaniowe dla budowy nowych domów, spółdzielnie dla wykonywania robót wyłącznie siłami członków (spółdzielnie pracy), o ile narzędzia i maszyny nie są własnością spółdzielni, względnie jej członków, oraz spółdzielcze instytucje drobnego kredytu;

2) w spółdzielniach kredytowych (art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym; Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321) zwalnia się od podatku przemysłowego od obrotu sumę pobranych i należnych procentów od wkładów członków i pożyczek, udzielonych członkom, oraz od sum, lokowanych w związkowych centralach finansowych;

3) w innych spółdzielniach zwalnia się od opodatkowania obrót w rozumieniu art. 5 niniejszej ustawy, dokonany z członkami lub przypadający na członków, o ile członkowie są dostawcami spółdzielni, sprzedających produkty gospodarstwa wiejskiego, względnie przerabiających produkty hodowli i len lub też przerabiających inne płody rolne, o ile sposób przeróbki nie ma charakteru fabrycznego lub o ile spółdzielnie te wykupują świadectwa przemysłowe VI, VII lub VIII kategorii dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Obrót spółdzielni wojskowych, osiągnięty w obrębie koszar, uważa się za obrót, dokonany z członkami.

Do Centralnej Kasy Spółek Rolniczych (dekrety z dnia 8 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 212 i 213) mają zastosowanie ulgi, przewidziane w p. 2 niniejszego artykułu.

Warunek należenia do związku rewizyjnego nie dotyczy spółdzielni, zorganizowanych w myśl art. 70 wyżej powołanej ustawy o spółdzielniach, a posiadających przyznane im przez Ministra Skarbu prawo rewizji.

Upoważnia się Ministra Skarbu do zezwalania związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 68 i 70 ustawy o spółdzielniach, na składanie deklaracji, zeznań o obrocie w imieniu spółdzielni do tych związków należących, oraz na uiszczanie podatku przemysłowego, przypadającego od spółdzielni związkowych.

Rozdział V.

Postanowienia karne.

Art. 41.

Winni uszczuplenia należności z tytułu podatku, o którym mowa w art. 37 ust. 3 oraz w art. 45 niniejszej ustawy, o ile podatki te będą pobierane na granicy, względnie przez władze celne, ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej uszczuplonej, względnie narażonej na uszczuplenie należności podatkowej. Ponadto mają w tym przypadku zastosowanie postanowienia ustawy karnej skarbowej z dnia

18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355), przewidziane dla przestępstw, polegających na naruszeniu przepisów w sprawach, wymienionych w art. 1 p. 1 i 12 ustawy karnej skarbowej oraz w postanowieniach części drugiej tejże ustawy.

Rozdział VI.

Opodatkowanie handlu i przemysłu na rzecz związków samorządowych i innych korporacji.

Art. 42.

Związkom samorządowym przysługuje prawo opodatkowania na potrzeby samorządu przedmiotów, podlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu, tylko w postaci dodatku do tego podatku:

- o ile chodzi o przedsiębiorstwa i zajęcia, podlegające państwowemu podatkowi od obrotu, — do wysokości jednej czwartej części tego podatku;
- nadto od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć — do wysokości 30% każdorazowo przez Państwo pobieranej ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

Art. 43.

Na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych, związków stowarzyszeń przemysłowych i rękodzielniczych, spełniających funkcje izb handlowo - przemysłowych lub rękodzielniczych, wreszcie szkół zawodowych, mających prawo publiczności, a utrzymywanych tak przez publiczne, jak i przez inne związki i stowarzyszenia kupców, przemysłowców i rzemieślników, oraz przez nieobliczone na zysk stowarzyszenia, instytucje i fundacje, utworzone specjalnie dla utrzymywania uczelni zawodowych, wreszcie na rzecz burs terminatorskich, patronatów dla młodzieży rękodzielniczej i przemysłowej, oraz zawodowych kursów przemysłowych do kształcających ma być opodatkowany handel i przemysł oraz zajęcia przemysłowe:

- na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych i instytucji zastępczych — do wysokości, nieprzekraczającej 15% ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, nabywanych w okręgu izby lub instytucji zastępczej;
- na rzecz szkół zawodowych — do wysokości, nieprzekraczającej 25% tychże świadectw i kart.

W granicach wyżej określonych niezbędną wysokość obciążenia na rzecz izb handlowych, tudzież izb rzemieślniczych określa corocznie Minister Przemysłu i Handlu na podstawie budżetów tych izb, wysokość zaś obciążenia na rzecz szkół zawodowych i innych instytucji, wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz podział tych sum ustala corocznie na podstawie budżetu tychże szkół i instytucji Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Przemysłu i Handlu, którzy swe uprawnienia pod tym wzglę-

dem mogą przelać na dyrektorów izb skarbowych, względnie kuratorów okręgów szkolnych.

Podział winien być w ten sposób dokonany, by wpływy, zebrane w okręgu danej izby skarbowej, były w tymże okręgu użyte, z potrąceniem jednak 20% tych sum na pokrycie potrzeb wyższych uczelni zawodowych o charakterze społecznym, oraz 30%, które Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego rozdziela wedle swego uznania pomiędzy szkoły zawodowe o charakterze społecznym.

Rozdział VII.

Przepisy końcowe.

Art. 44.

Minister Skarbu może uwolnić od podatku przemysłowego te przedsiębiorstwa, których bezpośrednie zadanie stanowi popieranie celów publicznych, dobroczynnych lub ogólnie użytecznych, jeżeli obrót tych przedsiębiorstw jest stosunkowo nieznaczny.

Art. 45.

Od fabrykatów i półfabrykatów, wyprodukowanych przez przedsiębiorstwa, nieopłacające podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy, a przeznaczonych do dalszej sprzedaży, przeróbki lub użytku własnego na obszarze obowiązywania tejże ustawy, z wyjątkiem artykułów, w kraju niewyrobianych, będzie pobierany jednorazowo podatek wyrównawczy. Do podatku tego nie mogą być pobierane żadne dodatkowe opłaty lub obciążenia na rzecz Państwa i związków publiczno-prawnych.

Do uiszczenia powyższego podatku obowiązany jest odbiorca towaru lub jego nabywca bez względu na to, czy podlega podatkowi przemysłowemu w myśl niniejszej ustawy.

Towary, wyprodukowane przez krajowe gospodarstwa i przedsiębiorstwa, wymienione w art. 2 i 3 niniejszej ustawy, wolne są od podatku, określonego w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

Podatek będzie obliczany od zryczałtowanej wartości fabrykatów i półfabrykatów, ustalonej z przeliczeniem na wagę lub od sztuki.

Rozporządzenia Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych ustalają:

- a) listy fabrykatów i półfabrykatów, które podlegać będą podatkowi wyrównawczemu, przyczem listy te nie mogą być zmieniane częściej aniżeli po 6 miesiącach i winny być ogłaszane co najmniej na trzy miesiące przed wejściem ich w życie;
- b) wysokość należności z tytułu podatku wyrównawczego od poszczególnych towarów, umieszczonych na liście, obliczoną od zryczałtowanej wartości tych towarów z przeliczeniem na jednostkę wagi lub od sztuki i z uwzględnieniem w ustaleniu wysokości podatku ilości faz obrotu, przez jakieby dany towar oraz jego części składowe prze-

szły, gdyby towar był wyprodukowany przez przedsiębiorstwa, opłacające podatek przemysłowy w myśl niniejszej ustawy;

- c) przepisy wymiarowe, poborowe, terminy płatności podatku oraz władze, powołane do wymiaru i poboru podatku;
- d) odpowiedzialność za podatek;
- e) sposób zwrotu podatku w eksporcie i w re-eksportcie.

Pobór podatku wyrównawczego od poszczególnych towarów wchodzi w życie równocześnie z wprowadzeniem od tychże towarów, wyprodukowanych na obszarze obowiązywania niniejszej ustawy, scalonego podatku przemysłowego od obrotu, który będzie pobierany jednorazowo za wszystkie późniejsze fazy obrotów.

Towary, od których opłacony zostanie podatek wyrównawczy lub scalony podatek obrotowy, wolne będą od podatku przemysłowego od obrotu.

Art. 46.

Moc obowiązującą ustawy niniejszej rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej, nie wyłączając województwa śląskiego.

Art. 47.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Załącznik do art. 23.

TARYFA, ZAWIERAJĄCA PODZIAŁ MIEJSCOWOŚCI NA KLASY, A PRZEDSIĘBIORSTW I ZAJĘĆ NA KATEGORJE, TUDŻIEŻ CENY ŚWIADCTW PRZEMYSŁOWYCH.

Cz ę ś ć I.

Podział miejscowości na klasy.

- A. M. st. Warszawa.
 - B. Klasa I: Miasta: Bydgoszcz, Katowice, Kraków, Chorzów, Lublin, Lwów, Łódź, Poznań, Sosnowiec.
 - C. Klasa II: Miasta: Biała (woj. krakowskie), Białystok, Bielsk, Borysław, Chrzanów, Czechowice, Częstochowa, Drohobycz, Dziedzice, Gniezno, Grodno, Grudziądz, Inowrocław, Jarosław, Jasło, Kalisz, Kamienica, Kielce, Kołomyja, Krosno, Lipnik, Mysłowice, Nowy Sącz, Pabjanice, Piotrków, Przemyśl, Pszczyna, Radom, Równo, Rzeszów, Siedlce, Stanisławów z Knihinim wsią i Knihinim kolonją, Stryj, Tarnów, Tarnopol, Tarnowskie Góry, Tomaszów (woj. łódzkie), Toruń, Wilno, Włocławek, Zgierz.
- Powiaty: będziński z wyjątkiem gmin Łosień, Ożarówce i Wojkowice-Kościełne, drohobycki, katowicki, z wyłączeniem gmin: Kończyc, Makoszowych i Pawłowa, lwowski, świętochłowicki (woj. śląskie), gminy miejskie pow. poznańskiego z wyjątkiem Staszewa, Pobiedzisk oraz Swarzędza i warszawski.
- Gminy i obszary dworskie: Pszczyński Zamek, Radzionków.

D. Klasa III. Na obszarze Izb Skarbowych: Białostockiej: Miasta i miasteczka: Augustów, Łomża, Ostrów, Suwałki i Wołkowysk.

Powiat białostocki.

Brzeskiej: Miasta i miasteczka: Brześć, Kobryń, Łuniniec, Pińsk, Pruzany.

Kieleckiej: Miasta i miasteczka: Busk, Końskie, Miechów, Opatów, Opoczno, Ostrowiec, Sandomierz, Szydłowiec.

Powiaty: Częstochowski z wyłączeniem osady Przyrów oraz gminy Złoty Potok, olkuski z wyłączeniem osady i gminy Żarnowiec, radomski, oraz gminy Łosień, Ożarówce i Wojkowice - Kościelne pow. będzinińskiego.

Krakowskiej: Miasta i miasteczka: Andrychów, Bochnia, Dębica, Gorlice, Kęty, Limanowa, Mielec, Myślenice, Nowy Targ, Oświęcim, Poronin, Rabka, Ropczyce, Szczawnica Wyżna, Szczawnica Niżna (pow. nowotarski), Wadowice, Wieliczka, Wilamowice, Zakopanė, Żywiec z Zabłociem.

Powiaty: chrzanowski, gorlicki, krakowski, nowosądecki, oraz gminy: Helenów, Komorowice, Mikuszowice, powiatu bielskiego.

Lubelskiej: Miasta i miasteczka: Biała Podlaska, Chełm, Hrubieszów, Krasnystaw, Lubartów, Łuków, Międzyrzec, Puławy, Radzyń, Sokołów, Tomaszów, Węgrów, Włodawa, Zamość.

Powiat lubelski.

Lwowskiej I: Miasta: Gródek Jagielloński, Jaryczów Nowy, Jaworów, Łańcut, Mościska, Przeworsk, Rawa Ruska, Rymanów, Sambor, Sanok, Sokal, Żółkiew.

Powiaty: krośnieński z wyłączeniem miasteczka Dukli i rzeszowski z wyłączeniem Błażowej.

Lwowskiej II: Miasta: Borszczów, Brody, Brzeżany, Buczacz, Czortków, Dolina, Kałusz, Kamionka Strumiłowa, Podhajce, Przemyślany, Rohatyn, Śniatyn, Trembowla, Zaleszczyki, Złoczów.

Łódzkiej: Miasta: Koło, Konin, Łęczyca, Ozorków, Radomsko, Turek, Wieluń, Zduńska Wola.

Powiaty: brzeziński, kaliski, łódzki.

Łuckiej: Miasta: Dubno, Kowel, Krzemieniec, Łuck, Ostróg, Sarny, Włodzimierz Wołyński, Zdobunowo.

Nowogródzkiej: Miasta i miasteczka: Baranowice, Lida, Nieśwież, Nowogródek, Słonim, Stołpce.

Pomorskiej: Miasta: Brodnica, Chełmno, Chojnice, Działdowo, Gdynia, Gniew, Kartuzy, Kościerzyna, Sempolno, Starogard, Świecie, Tczew, Tuchola, Wąbrzeźno, Wejherowo.

Poznańskiej: Miasta: Chodzież, Czarnków, Gościń, Grodzisk, Jarocin, Kępno, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Międzychód, Mogilno, Nakło, Nowotomysł, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszew, Pobiedzisk, Rawicz, Śmigiel, Śrem, Środa, Stęszew, Strzelno, Swarzędz, Szamotuły, Szubin, Węgrowiec, Wolsztyn, Września, Wyżysk, Zbąszyń, Znin.

Powiat bydgoski i gminy wiejskie pow. poznańskiego.

Warszawskiej Okręgowej: Miasta: Ciechanów, Ciechocinek, Góra Kalwarja, Grójec, Kałuszyn, Ło-

wicz, Mława, Mińsk Mazowiecki, Płock, Płońsk, Pułtusk, Rawa, Radzymin, Sierpc, Skierniewice.

Powiaty: błoński, kutnowski, włocławski.

Wileńskiej: Miasta i miasteczka: Głębokie, Nowo-Wilejka, Oszmiana, Święciany, Troki.

Na obszarze województwa śląskiego: Miasta: Aleksandrowice, Bobrek, Cieszyn, Chybie, Goleiszów, Jasienica, Jaworze, Komorowice, Lubliniec, Mikołów, Mikuszowice, Olszówka Dolna, Skoczów, Stare Bielsko, Ustroń, Wapienica, Wodzisław, Zory.

Gminy i obszary dworskie: Kończyce, Ligota Pszczyńska, Łaziska Górne, Łaziska Średnie, Makoszowy, Murcki, Pawłów, Tychy.

Powiaty: rybnicki, tarnogórski, z wyłączeniem Tarnowskich Gór i Radzionkowa.

E. Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości i powiaty.

U w a g a: Miasta i miasteczka, niewymienione osobno w powyższej klasyfikacji, zalicza się do tej samej klasy, do której zaliczono odnośny powiat.

C z ę ś ć II.

Podział przedsiębiorstw na kategorie.

A. PRZEDSIĘBIORSTWA HANDLOWE.

I. Prowadzące handel towarowy (art. 5, p. 1).

Kategoria pierwsza.

Handel hurtowy czyli zbył wszelkiego rodzaju towarów przeważnie w większych ilościach (partjami), głównie kupcom i przemysłowcom.

Kategoria druga.

1) Handel detaliczny, czyli sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów w mniejszych ilościach, zarówno drobnym kupcom, jak i spożywcom.

2) Drobną sprzedaż (p. kategoria III) nawet wyłączenie spożywcom towarów, posiadających cechy produkcji wytworniejszej, jak to:

- a) kamieni szlachetnych, pereł i koralii prawdziwych, przedmiotów, wyrobionych w całości lub w części ze złota lub platyny, oraz wyrobów srebrnych z wyjątkiem drobnej biżuterji, oraz z wyjątkiem zegarków kieszonkowych w oprawie srebrnej;
- b) wyrobów z kości słoniowej, bursztynu, masy perłowej i szylkretu oraz artykułów toaletowych i galanteryjnych, których przeważną część składową stanowią: masa perłowa, szylkret, kość słoniowa, emalja i kamienie półszlachetne, jako też pozłacane lub posrebrzane metale i stopy;
- c) bronzów, majolik i platerowanych zastaw stołowych;
- d) wyrobu z kryształu i porcelany;
- e) antyków z wyjątkiem książek;
- f) mebli wyściełanych, rzeźbionych, polituowanych i woskowanych, oraz wytwornych mebli i trumien metalowych, pianin i fortepianów, dywanów, kobierców i gobelinów, portjer i tkanin meblowych;

- g) ekwipaży, rowerów, motocykli i samochodów;
 - h) skór meblowych i galanteryjnych, skórzaných przyborów podróżnych, wyrobów siodlarskich i rymarskich, z wyjątkiem zwykłej uprząży dla sprzężaju roboczego; ubrań skórzaných, futer i ubiorów futrzanych, z wyjątkiem zwykłych skór, kozuchów i czapek baranich, wykuintnego obuwia gemzowego, zamszowego, lakierowanego, oraz wykuintnego obuwia z tkanin;
 - i) zagranicznych i krajowych towarów włóknistych, prócz krajowych towarów bawełnianych i półwełnianych oraz prócz samodziałów i innych materiałów, używanych na ubiory ludowe;
 - j) ubiorów gotowych, prócz ludowych i robotniczych, używanych do pracy codziennej, bielizny jedwabnej i webowej oraz strojnej z cienkich materiałów, kapeluszy zagranicznych i strojnych kapeluszy damskich, parasoli i parasolek, krytych tkaniną jedwabną lub półjedwabną, tiulu jedwabnego, tkanin haftowanych i wyrobów dzianych jedwabnych;
 - k) win winogronowych, koniaków, wódek, likierów, kawioru, ostryg, homarów, pasztetów, łososi, turbot, jesiotrów, sielaw i t. p. wyszukanych towarów gastronomicznych.
- 3) Handel specjalny, nawet drobny, następującemi towarami:
- a) pachnidłami i kosmetyką;
 - b) dziełami sztuk plastycznych;
 - c) bronią;
 - d) aparatami fotograficznymi, przyborami optycznymi, chirurgicznymi, fizycznymi i t. p. armaturą elektryczną, przyborami do wodociągów i łazienek, kasami ogniotrwałymi, lustrami, wyrobami gumowymi i gutaperkowymi;
 - e) kawą i herbatą;
 - f) materiałami aptecznymi w stolicy oraz w miejscowościach pierwszej i drugiej klasy;
 - g) lakierami i farbami olejnymi;
 - h) obiciami papierowymi;
 - i) lampami;
 - j) przędzą i koronkami;
 - k) wszelkiego rodzaju silnikami i maszynami, w tej liczbie maszynami do szycia, do pisania, do rachowania oraz ich częściami składowymi.
- 4) Sprzedaż mięsa, połączona z wyrębem, odpowiadająca cechom, określonym w p. 1.

U w a g a: Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych II kategorii, mogą utrzymywać nieograniczoną ilość oddzielnych składów (art. 22) tylko w obrębie tej miejscowości, w której zakład się znajduje.

Kategoria trzecia.

1) Drobna sprzedaż, czyli sprzedaż wszelkich towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorii drugiej, wyłącznie spożywcom z zakładów, składających się z jednego pokoju.

Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych trzeciej kategorii, mogą zatrudniać prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny, najwyżej jednego dorosłego najemnego subiekta handlowego i utrzymywać nie więcej niż dwa oddzielne składy (art. 22) przy zakładzie handlowym.

2) Zakłady handlu towarowego, należące do spółdzielni, bez względu na rodzaj prowadzonego handlu.

3) Sprzedaż mięsa, połączona z wyrębem, odpowiadająca warunkom, określonym w p. 1.

Kategoria czwarta.

Drobna sprzedaż towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorii drugiej, wyłącznie spożywcom, dokonywana z niewielkich pomieszczeń, nie posiadających ani wyglądu, ani charakteru pokoju, oraz sprzedaż mięsa połączona z wyrębem, odpowiadająca powyższemu warunkom.

Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw czwartej kategorii, nie mogą utrzymywać oddzielnych składów (art. 22); w zakładach tych nie może być zatrudniony prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny żaden dorosły najemny subiekta handlowy.

Kategoria piąta.

Handel wędrowny (domokrajny) art. 8 punkt 1).

1) Kategoria V-a handel rozwożny (art. 19 lit. b).

2) Kategoria V-b handel obnośny (art. 19 lit. a).

W b. dzielnicy rosyjskiej świadectwa przemysłowe na handel wędrowny uprawniają w granicach obowiązujących w tym względzie przepisów administracyjnych do sprzedaży poza obrębem miast i miasteczek wszelkiego rodzaju towarów, z wyjątkiem towarów, wymienionych w punkcie 2 kategorii drugiej.

W obrębie zaś miast i miasteczek dozwolony jest na tych samych zasadach tylko handel obnośny a to: artykułami spożywczeimi, napojami chłodzącymi, wyrobami tytoniowymi i zapałkami, tudzież gazetami i książkami.

Do handlu wędrownego (art. 19), wykonywanego na obszarze b. dzielnicy austriackiej i pruskiej, mają zastosowanie przepisy, zawarte w odnośnych ustawach przemysłowych, obowiązujących w tych dzielnicach.

II. Skup zawodowy (art. 5, punkt 1).

Skup w celu odprzedaży wewnątrz Państwa lub na wywóz zagranicę surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych, drobiu, tudzież innych towarów bez utrzymywania w tym celu zakładów handlowych.

Kategoria pierwsza.

Na sumę ponad pięćset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

Kategoria druga.

Na sumę ponad sto tysięcy (100.000) do pięćset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

Kategoria trzecia.

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) złotych do stu tysięcy (100.000) złotych rocznie.

Kategoria czwarta.

Na sumę do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych. Przedsiębiorstwa skupu surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych i drobiu mogą utrzymywać oddzielne składy:

1) w nieograniczonej ilości na obszarze całej Rzeczypospolitej, o ile nabyły świadectwa przemysłowe kategorii pierwszej;

2) nie więcej niż pięć składów w obrębie powiatu, w którym przedsiębiorca zamieszkuje lub w granicach powiatów sąsiednich, o ile nabyto świadectwo drugiej kategorii;

3) nie więcej niż dwa składy w obrębie tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyto świadectwo trzeciej kategorii;

4) nie więcej niż jeden skład w tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyto świadectwo czwartej kategorii.

III. Instytucje kredytu krótkoterminowego (art. 5, punkt 2).**Kategoria pierwsza.**

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćset tysięcy złotych.

2) Domy bankowe.

Kategoria druga.

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćdziesiąt tysięcy (50.000) do pięćset tysięcy (500.000) złotych.

2) Kantory wymiany i lombardy.

Kategoria trzecia.

Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym do pięćdziesięciu tysięcy (50.000) złotych.

Kategoria czwarta.

Zakłady kredytowe, należące do spółdzielni, bez względu na wysokość kapitału zakładowego.

IV. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe (art. 5, punkt 3).**Kategoria pierwsza.**

Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, nie oparte na wzajemności.

Kategoria druga.

1) Oddziały przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, nie opartych na wzajemności.

2) Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, oparte na wzajemności i ich oddziały.

V. Roboty i dostawy (art. 5, punkt 4).**Kategoria pierwsza.**

Na sumę ponad czterysta tysięcy (400.000) złotych.

Kategoria druga.

Na sumę ponad osiemdziesiąt (80.000) do czterystu tysięcy (400.000) złotych.

Kategoria trzecia.

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) do osiemdziesięciu tysięcy (80.000) złotych.

Kategoria czwarta.

Na sumę do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych.

VI. Przedsiębiorstwa pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne i przewozowe (art. 5, punkt 5).**Kategoria pierwsza.**

1) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne, przewozowe, oraz ekspedycyjno-przewozowe, utrzymujące oddziały.

2) Przedsiębiorstwa, przyjmujące towary na skład z wydaniem na nie pożyczek, lub bez wydawania.

Kategoria druga.

1) Oddziały i filje przedsiębiorstw, wymienionych w punkcie 1 kategorii pierwszej.

2) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne i przewozowe, nie utrzymujące oddziałów i filij.

3) Biura techniczne.

4) Biura wywiadowcze, informacyjne, pogrzebowe i wszelkie biura pośrednictwa handlowego.

5) Biura pisania podań, zatrudniające więcej niż dwóch pracowników.

Kategoria trzecia.

1) Biura pisania podań, zatrudniające najwyżej dwóch pracowników.

2) Biura pośrednictwa pracy.

Kategoria czwarta.

Biura tłumaczeń i przepisywania na maszynie.

VII. Zakłady gastronomiczne: restauracyjne, cukiernie, kawiarnie i mleczarnie (art. 5, punkt 6).**Kategoria pierwsza.**

Zakłady gastronomiczne ze sprzedażą lub nawet bez sprzedaży trunków, zatrudniające ponad 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

Kategoria druga.

1) Zakłady, zatrudniające ponad 10 do 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

2) Zakłady gastronomiczne z wyszynkiem trunków, zatrudniające nawet mniej niż 10 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

Kategoria trzecia.

Wszelkie inne mniejsze zakłady gastronomiczne i jadłodajnie — bez wyszynku trunków.

VIII. Sale bilardowe (art. 5, punkt 6).**Kategoria trzecia.**

Sale bilardowe, utrzymywane oddzielnie od zakładów gastronomicznych.

IX. Zakłady dla sprzedaży napojów chłodzących (art. 5, punkt 6).**Kategoria czwarta.**

Zakłady, sprzedające wyłącznie wodę sekerką, limonadę i t. p. napoje chłodzące.

X. Hotele, pokoje umeblowane, zajazdy, gospody i domy noclegowe (art. 5, punkt 6).

Kategoria pierwsza.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 100 pokoi (numerów).

Kategoria druga.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 20 do 100 pokoi.

Kategoria trzecia.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad sześć do 20 pokoi; zajazdy i gospody w miastach i miasteczkach, bez wyszynku trunków.

Kategoria czwarta.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 6 pokoi; zajazdy i gospody w osadach wiejskich, bez wyszynku oraz domy noclegowe.

XI. Pensjonaty — pokoje umeblowane ze stołowaniem (art. 5, punkt 6).

Kategoria pierwsza.

Pensjonaty, w których ilość wynajmowanych pokoi przewyższa pięćdziesiąt.

Kategoria druga.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 12 do 50 pokoi.

Kategoria trzecia.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 12 pokoi.

XII. Księgarnie (art. 5, punkt 1).

Kategoria druga.

Księgarnie, zatrudniające ponad 5 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w księgarni pracujących.

Kategoria trzecia.

Wszystkie inne księgarnie.

XIII. Zakłady lecznicze (art. 5, punkt 6).

Kategoria druga.

Posiadające łóżek dla chorych ponad 10.

Kategoria trzecia.

Posiadające łóżek dla chorych do 10, oraz wszelkie zakłady lecznicze, przeznaczone wyłącznie dla chorych przychodnich (ambulatorja).

XIV. Apteki (art. 5, punkt 6).

Kategoria pierwsza.

Zatrudniające ponad 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

Kategoria druga.

Zatrudniające ponad 3 do 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

Kategoria trzecia.

Zatrudniające najwyżej trzy osoby, licząc w tem właściciela i członków rodziny, w aptece pracujących.

XV. Zakłady kąpielowe (art. 5, punkt 6).

Kategoria druga.

1) Łaźnie z oddzielnymi kabinami, lub łaźienki z ilością wani od 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin powyżej 40.

Kategoria trzecia.

1) Łaźnie ogólne i łaźienki z ilością wani od 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin od 10 do 40.

Kategoria czwarta.

Kąpiele na wodach morskich i słodkich ogólne z ilością kabin poniżej 10.

XVI. Przedsiębiorstwa kinematograficzne (art. 5, punkt 6).

Kategoria pierwsza.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 500.

Kategoria druga.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 150 do 500.

Kategoria trzecia.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób do 150.

Wędrownie przedsiębiorstwa kinematograficzne winny nabywać świadectwa kategorii V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVII. Przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale z zamkniętymi lub otwartymi scenami (art. 5, punkt 6).

Kategoria pierwsza.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartymi lub zamkniętymi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 750.

Kategoria druga.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartymi lub zamkniętymi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 300 do 750.

Kategoria trzecia.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartymi lub zamkniętymi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób do 300.

Wędrownie przedsiębiorstwa teatralne, wędrownie cyrki i inne wędrownie zespoły artystyczne winny nabywać świadectwa przemysłowe kategorii V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVIII. Źródła naturalnych wód mineralnych (art. 5, punkt 6).

Kategoria druga.

Sprzedż wód mineralnych ze źródeł.

U w a g a: Wszelkie inne przedsiębiorstwa prowadzone przez zarządy zdrojowe (pensjonaty, ką

piele, ambulatorja), podlegają oddzielnemu opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

XIX. Wrotniska i ślizgawki (art. 5, punkt 6).

Kategoria trzecia.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XX. Magle i maszyny do czesania wełny (art. 5, punkt 6).

Kategoria czwarta.

Utrzymywane jako oddzielne przedsiębiorstwa zarobkowe: magle i maszyny do czesania wełny.

XXI. Wydawnictwa utworów drukowanych.

Kategoria druga.

Wydawnictwa pism codziennych w stolicy i miejscowościach pierwszej klasy.

Kategoria trzecia.

Wydawnictwa pism codziennych w miejscowościach II, III i IV klasy, wydawnictwa innych utworów drukowanych bez względu na klasę miejscowości.

B. PRZEDSIĘBIORSTWA KOMUNIKACYJNE.

I. Przedsiębiorstwa kolei żelaznych tak normalnych, jak i wąskotorowych, tudzież tramwajów oraz przedsiębiorstwa telefonów zalicza się do kategorii pierwszej przedsiębiorstw handlowych.

II. Główne zakłady przedsiębiorstw żeglugi zalicza się do kategorii drugiej przedsiębiorstw handlowych; inne zakłady tych przedsiębiorstw zalicza się do kategorii trzeciej przedsiębiorstw handlowych.

Nadto od każdego statku uiszczą się opłatę za świadectwo przemysłowe w następującej wysokości:

1) statki parowe, według powierzchni ogrzewalnej kotłów parowych po 0,80 zł za jeden m² tej powierzchni;

2) statki motorowe, według siły motorów po 0,40 zł za każdą jednostkę siły (H. P.);

3) żaglowce metalowe, według powierzchni pokładu po 0,03 zł za jeden m² powierzchni pokładu;

4) żaglowce z drzewa z pokładem, według powierzchni pokładu po 0,03 zł za jeden m² tej powierzchni;

5) żaglowce z drzewa bez pokładu (berlinki) według powierzchni, obliczonej przez pomnożenie długości żaglowca (berlinki) przez jego szerokość, po 0,01 zł za jeden m² tej powierzchni.

C. PRZEDSIĘBIORSTWA PRZEMYSŁOWE.

I. Kopalnie węgla kamiennego.

Kategoria pierwsza.

Produkujące ponad 2.000.000 ctn. m.

Kategoria druga.

Produkujące ponad 1.500.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategoria trzecia.

Produkujące ponad 500.000 do 1.500.000 ctn. m.

Kategoria czwarta.

Produkujące ponad 200.000 do 500.000 ctn. m.

Kategoria piąta.

Produkujące ponad 50.000 do 200.000 ctn. m.

Kategoria szósta.

Produkujące do 50.000 ctn. m.

II. Kopalnie rudy.

Kategoria pierwsza.

Produkujące ponad 2.500.000 ctn. m.

Kategoria druga.

Produkujące ponad 2.000.000 do 2.500.000 ctn. m.

Kategoria trzecia.

Produkujące ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategoria czwarta.

Produkujące ponad 500.000 do 1.000.000 ctn. m.

Kategoria piąta.

Produkujące ponad 100.000 do 500.000 ctn. m.

Kategoria szósta.

Produkujące do 100.000 ctn. m.

III. Kopalnie ropy naftowej lub gazów ziemnych.

Kategoria pierwsza.

Produkujące ropy naftowej ponad 3.000.000 ctn. m.

Kategoria druga.

Produkujące ropy naftowej ponad 2.000.000 do 3.000.000 ctn. m.

Kategoria trzecia.

Produkujące ropy naftowej ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategoria czwarta.

Produkujące ropy naftowej ponad 250.000 do 1.000.000 ctn. m.

Kategoria piąta.

Produkujące ropy naftowej ponad 100.000 do 250.000 ctn. m.

Kategoria szósta.

Produkujące ropy naftowej do 100.000 ctn. m.

U w a g a: Przy kopalniach, produkujących gazy ziemne, jeden metr sześcienny gazu liczy się za jeden kilogram ropy naftowej.

IV. Młyny mączne.

Kategoria pierwsza.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren przekracza 150 metrów.

Kategoria druga.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 100 do 150 metrów.

Kategoria trzecia.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 50 do 100 metrów.

Kategoria czwarta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 15 do 50 metrów.

Kategoria piąta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 8 do 15 metrów.

Kategoria szósta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 4 do 8 metrów.

Kategoria siódma.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 1½ do 4 metrów.

Kategoria ósma.

Wiatraki i inne młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren nie przekracza półtora metra.

U w a g a: O ile w młynach używane są do mielenia walce wyłącznie lub łącznie z żarnami, to 1 ctm. długości pary walców liczy się za trzy ctm. średnicy pary żaren, a zespół trzech walców liczy się za dwie pary walców.

V. Gorzelnie.**Kategoria trzecia.**

Produkujące ponad 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategoria czwarta.

Produkujące ponad 400.000 do 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategoria piąta.

Produkujące ponad 200.000 do 400.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategoria szósta.

Produkujące do 200.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

VI. Browary.**Kategoria pierwsza.**

Wyrabiające ponad 60.000 hektol. gorącej brzezki.

Kategoria druga.

Wyrabiające ponad 30.000 do 60.000 hektol. gorącej brzezki.

Kategoria trzecia.

Wyrabiające ponad 18.000 do 30.000 hektol. gorącej brzezki.

Kategoria czwarta.

Wyrabiające ponad 6.000 do 18.000 hektol. gorącej brzezki.

Kategoria piąta.

Wyrabiające ponad 2.000 do 6.000 hektol. gorącej brzezki.

Kategoria szósta.

Wyrabiające do 2.000 hektol. gorącej brzezki.

VII. Cukrownie.**Kategoria pierwsza.**

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. kryształu.

Kategoria druga.

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. kryształu.

Kategoria trzecia.

Produkujące ponad 10.000 do 20.000 ctn. m. kryształu.

Kategoria czwarta.

Produkujące do 10.000 ctn. m. kryształu.

VIII. Olejarnie parowe.**Kategoria pierwsza.**

Posiadające ponad 20 czynnych pras.

Kategoria druga.

Posiadające ponad 13 do 20 czynnych pras.

Kategoria trzecia.

Posiadające ponad 7 do 13 czynnych pras.

Kategoria czwarta.

Posiadające do 7 czynnych pras.

IX. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze.**Kategoria pierwsza.**

Wyrabiające ponad 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria druga.

Wyrabiające ponad 3.000 do 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria trzecia.

Wyrabiające ponad 1.200 do 3.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria czwarta.

Wyrabiające ponad 400 do 1.200 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria piąta.

Wyrabiające do 400 ctn. m. drożdży prasowanych.

X. Fabryki drożdży prasowanych.**Kategoria druga.**

Wyrabiające ponad 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria trzecia.

Wyrabiające ponad 2.000 do 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria czwarta.

Wyrabiające ponad 600 do 2.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria piąta.

Wyrabiające ponad 200 do 600 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria szósta.

Wyrabiające do 200 ctn. m. drożdży prasowanych.

XI. Fabryki wódek.**Kategoria pierwsza.**

Produkujące ponad 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategoria druga.

Produkujące ponad 8.000 do 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategoria trzecia.

Produkujące ponad 4.000 do 8.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategoria czwarta.

Produkujące ponad 1.000 do 4.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategoria piąta.

Produkujące do 1.000 hektol. wyrobów wódczanych.

XII. Rektyfikacja okowity.**Kategoria druga.**

Produkujące ponad 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategoria trzecia.

Produkujące ponad 1.200.000 do 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategoria czwarta.

Produkujące ponad 350.000 do 1.200.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategoria piąta.

Produkujące do 350.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

XIII. Rafinerje cukru.

Kategoria pierwsza.

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. rafinady.

Kategoria druga.

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. rafinady.

Kategoria trzecia.

Produkujące do 20.000 ctn. m. rafinady.

XIV. Miodosytnie, zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę.

Kategoria pierwsza.

Zatrudniające ponad 1.000 robotników.

Kategoria druga.

Zatrudniające ponad 500 do 1.000 robotników.

Kategoria trzecia.

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

Kategoria czwarta.

Zatrudniające ponad 50 do 200 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 25 do 200 robotników.

Kategoria piąta.

Zatrudniające ponad 15 do 20 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 10 do 20 robotników.

Kategoria szósta.

Wszystkie inne tego rodzaju zakłady.

XV. Fabryki zapalek.

Kategoria trzecia.

Zatrudniające powyżej 500 robotników.

Kategoria czwarta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej ponad 200 do 500 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 100 do 500 robotników.

Kategoria piąta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej do 200 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — do 100 robotników.

XVI. Przedsiębiorstwa wodociągowe, gazownie, elektrownie.

Kategoria trzecia.

Wszystkie tego rodzaju zakłady.

XVII. Przedsiębiorstwa wykonywania filmów dla kinematografów.

Kategoria trzecia.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XVIII. Przędzalnie, blicharnie, farbiarnie i apretury, walcownie żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i brązu, zakłady wytapiania tłuszczów, fabryki ekstraktów z tłuszczów i olejów, margaryny, mydła, stearyny oraz garbarnie, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych, aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, rafinerji nafty, olejów mineralnych, gazoliny i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i cerezyny.

Kategoria pierwsza.

Zatrudniające ponad 500 robotników.

Kategoria druga.

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

Kategoria trzecia.

Zatrudniające ponad 100 do 200 robotników.

Kategoria czwarta.

Zatrudniające robotników:

- przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 100;
- przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 100.

Kategoria piąta.

Zatrudniające robotników:

- przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
- przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

Kategoria szósta.

Zatrudniające robotników:

- przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
- przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

Kategoria siódma.

Zatrudniające robotników:

- przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;
- przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

Kategoria ósma.

Zatrudniające robotników tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych od 1 do 4, licząc w tem właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny, zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

XIX. Wszelkie przedsiębiorstwa przemysłowe, nie wymienione w poprzednich ustępach, tudzież zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo i furmaństwo.

Kategoria pierwsza.

Zatrudniające robotników ponad 1.000.

Kategoria druga.

Zatrudniające robotników ponad 500 do 1.000.

Kategoria trzecia.

Zatrudniające robotników ponad 200 do 500.

Kategoria czwarta.

Zatrudniające robotników:

- przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 200;
- przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 200.

Kategoria piąta.

Zatrudniające robotników:

- przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
- przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

Kategoria szósta.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

Kategoria siódma.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;

b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

Kategoria ósma.

Zatrudniające robotników tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych od 1 do 4, licząc w tem właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny, zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

Część III.

CENY ŚWIADECTW PRZEMYSŁOWYCH.

A. Dla przedsiębiorstw handlowych.

Kategoria		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	w miejscowościach klasy			
				I	II	III	IV
z ł o t y c h							
I	Dla zakładów handlowych	2.000	—	—	—	—	—
II	Dla zakładów handlowych	—	400	330	270	200	130
III	Dla zakładów handlowych	—	80	65	50	40	25
IV	Dla zakładów handlowych	—	30	25	20	15	10
V-a	Dla handlu rozwożnego	50	—	—	—	—	—
V-b	Dla handlu obnożnego	15	—	—	—	—	—

B. Dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Kategoria		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	w miejscowościach klasy			
				I	II	III	IV
z ł o t y c h							
I	6.000	—	—	—	—	—
II	4.000	—	—	—	—	—
III	2.000	—	—	—	—	—
IV	600	—	—	—	—	—
V	200	—	—	—	—	—
VI	—	120	100	80	60	40
VII	—	60	50	40	30	20
VIII	—	15	12	10	6	4

C. Dla handlu jarmarcznego.

	Dla handlu hurtowego	Dla handlu detalicznego
	z ł o t y c h	
Na jarmarkach, trwających ponad 21 dni	250	70
Na jarmarkach, trwających ponad 7 dni do 21 dni	125	35
Na jarmarkach, trwających ponad 3 dni do 7 dni	100	25

D. Dla zajęć przemysłowych.

Kategoria	Oznaczenie zajęcia przemysłowego	Cena w złotych
I.	Ekspedytorzy, nie utrzymujący oddzielnych biur i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich cleniem w urzędach celnych towarów, wysyłanych zagranicę lub otrzymywanych z zagranicy:	
	1) Przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych liniach kolei żelaznych	400
	2) Przy urzędach celnych, znajdujących się przy bocznych liniach kolei żelaznych	300
	3) Przy urzędach celnych, nie położonych przy liniach kolejowych	250
II.	a) Pośrednicy giełdowi (maklerzy):	
	1) Na giełdzie warszawskiej	400
	2) Na innych giełdach	250
	b) Wszelkiego rodzaju inni pośrednicy handlowi:	
	1) W Warszawie i w miejscowościach I klasy	150
	2) W miejscowościach II klasy	100
	3) W miejscowościach III i IV klasy	30
III.	Inspektorzy i agenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewoźnych, komunikacyjnych oraz instytucyj kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania biur:	
	1) W Warszawie i w miejscowościach I klasy	50
	2) W miejscowościach II klasy	40
	3) W miejscowościach III i IV klasy	20
IV.	Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie)	100

717.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1934 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168), tudzież art. 211 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346), ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523), powstały z włączenia do tego rozporządzenia:

1) ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 296);

2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. o przedłużeniu mocy obo-

wiązującej i uzupełnieniu ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 292);

3) ustawy z dnia 30 grudnia 1929 r. zmieniającej niektóre postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej i uzupełnieniu ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 2, poz. 6) i

4) ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów o państwowym podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 877),

z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

1) ustawą z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328);

2) ustawą z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

3) ustawą z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);